

Anna Krninská, vezmu to ze široka, v případě Anny a jejího „stylovatelného“ zařazení, dále se to tak nazvat, je dobré znát všechny souvislosti. Vystudovala střední školu v Českém Krumlově obor kamenosochařství a na Akademii nejdříve prošla školou Lukáše Rittsteina a po třech letech přestoupila do našeho ateliéru. Asi nejzásadnější ale bude pospolitě silně motivující rodinné zázemí, o kterém bude jistě sama mluvit. Další podstatný markant je energie, kterou vcelku živelně vkládá do všeho, na čem ji zrovna spočine oko a mysl. Podezření mám, že ale v tu samou chvíli je její oko a mysl už zároveň někde jinde. Každopádně, Anna disponuje značnou vnitřní energií a velkorysostí. Když se vše u ní sejde, tak je schopná velmi cílených, soustředěných výkonů, a je jedno jestli jede zrovna na kole nebo třeba seká do kamene. U ní je to jedno a totéž. A není to myšleno jako výtku. Občasné pády a nezdary radostně vyhledává a klidně je i několikrát za sebou s chutí zopakuje. Takže i když je zpočátku práce jasný její záměr, výsledkem bude vždy nějaké překvapení. Kýčovitá žánrovka a vzápětí jemně formulovaný výtvarný počin. Metoda Anny je založena na velké chuti něco dělat, někdy prvoplánová, popisná, ale vždy, si myslím, upřímná. Disponuje velmi slušnými výtvarnými a modelačními schopnostmi, pro sochaře/sochařku jejího typu má velmi solidní základ.

Téma diplomové práce už má rozmyšlené dlouho, vychází z dlouhodobé fascinace sportem nebo lépe fascinace prostředím, kde se podává výkon, exaltované gesto, které může použít ke svému záměru. Téma silně osobní, Skok do davu, skok do „davů“ lidí jí nejbližších.

Rodiny. Tady už v záměru ta výše zmiňovaná její občasná prvoplánovost mizí nahrazena přímým gestem, vyjádřením.

Už z modelů a z kreseb bylo patrné, že má vše rozmyšlené. Každopádně tušený výsledek její práce se mohl pohybovat vyzněním široce někde mezi silně exaltovanou ale přesně typově formulovanou terakotovou Lamentací (Oplakáváním mrtvého Krista), sousoším sedmi samostatných figur od Niccolò dell'Arcy až k hrajícím si sochám skupinek pionýrů z doby nedávné. I ti mají samozřejmě nějaké své kvality a vyznění. To říkám při vši úctě ke všem autorům. Podotýkám to především proto, že při takhle náročném záměru, je už hodno obdivu, že se do toho Anna vůbec pustila. Celá její práce rozhodně neprobíhala systémem „myšlenka“ výroba, i když se o to občas, „naštěstí“ neúspěšně, pokoušela. Dílčím dobrým výsledkem této části práce jsou některé drobné voskové kompaktní modely, které se už v té chvíli daly beze studu zvětšit a realizovat, nebo série přípravných inscenovaných fotografií jednotlivých aktérů, které by si zasloužily také samostatnou prezentaci či zpracování.

Nakonec tedy zvolila cestu více promodelovaného sousoší vyskládaného ze samostatných figur s viditelnou možností jejich variability, které více odpovídá dynamickému vyznění celé práce. Narušuje nabízející se fotografickou momentkovitost a celý děj i díky kupříkladu částečně torzálnímu zpracování jednotlivých figur rozprostírá do delšího času. Potvrdila, že i přes svůj někdy „zbrklý“ kulisovitý způsob práce, a opět to neříkám jako výtku, bezesbytku to patří k jejímu výtvarnému výrazu a dá se s tím velice dobře vědomě nakládat. Anna se dokáže přenést k přesnější práci s charakterem jednotlivých figur, byť ty nejzdařilejší dvě, Alžběta a vlastní Annina figura na které musím i jako na výborné solitérní práce upozornit, byly paradoxně provedeny nakonec a nejrychleji. To by se očividně nepovedlo bez té úmorné práce na těch ostatních figurách členů její rodiny. Sama Anna říká že cítí, že by potřebovala mnohem delší čas, není to floskule, zcela to chápu, zároveň ale musím říct, že sám za sebe jsem rád, že i ty v uvozovkách „dílčí výsledky“ dopadly takhle dobře. Celou práci hodnotím jako výbornou a doporučuji Annu Krninskou k udělení absolutoria.